obecního úřadu na témže místě a nesmějí míti žádných odlišných značek nebo znamení.

Řád volení do obcí spočívá na systému vázaných listin kandidátních, takže kandidátní listina stává se ovšem základem volby.

Předložením kandidátní listiny prohlášené za platnou utvoří se volební strana čili skupina, která jest v řízení volebním subjektem nadaným určitými právy. Kandidátní listina rozmnožena, stává se volebním lístkem hlasovacím, kterým jedině smí býti volba vykonána (§ 40).

Výše cit. předpis § 25 vol. ř. ustanovuje kautely, jimiž má býti zabráněno, aby s kandidátními listinami nemohlo býti provedeno nic, co by bylo na úkor čistoty a tajnosti volby. Totožnost platné kandidátní listiny u obecního úřadu předložené (§ 20) s rozmnoženými listinami, jichž jest užíti jako hlasovacích lístků, stvrzuje pečeť obecního úřadu na nich, jak v § 25 vol. ř. jest předepsána. Jest tudíž nejpřesnější shodnost všech hlasovacích lístků co do zevnější formy nezbytným postulátem čistoty a tajnosti volby a porušení shodnosti jest vadou řízení volebního. Zdali a jakou měrou tato vada měla nebo mohla míti účinek na konečný výsledek konkretní volby, nedá se vzhledem k tajnosti volby přesným číslem konstatovati, nedá se však právě z téhož důvodu vyloučiti. V takovém případě dlužno však všeliké opomenutí čehokoliv z toho, co § 25 vol. ř. o zevnější výpravě hlasovacích lístků předpisuje, pokládati vždycky za vadu, která by mohla míti vliv na výsledek volby; jest proto výrok úřadu, kterým byla zrušena volba pro nedostatek pečeti obecního úřadu na rozmnožených kandidátních listinách ve shodě jak s § 25 tak i s § 56 vol. řádu.

Okolnost, že členové volební komise prohlásili, že i přes zmíněnou vadu hlasovacích lístků volbu provedou, nemůže na věci nic změniti, neboť jednak jejich vůle nemůže nahraditi vůli všech voličů, jednak nelze uznati přípustným, aby kategorické předpisy zák. dané v zájmu veřejném byly dohodou jednotlivců měněny. — — —

Č. 3217.

Chudinství (Čechy): I. * Obec, která chudého příslušníka jiné obce svým nákladem dala pohřbíti, má podle § 12 čes. zák. chudinského z 27. prosince 1868 č. 59 z. z. proti obci domovské nárok na náhradu pohřebních nákladů. — II. Chudým ve smyslu čes. zák. chudinského je každý, kdo sám sebe zaopatřiti nemůže, nikoliv teprve ten, kdo obecního zaopatření chudinského se stal účastným.

(Nález ze dne 6. února 1924 č. 1939).

Věc: Městská obec B. proti ministerstvu vnitra stran náhrady pohřebného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že městská obec B. jest povinna nahraditi obci D. náklady, které této obci vzešly pohřbením Emanuela J., příslušného do B., jehož mrtvola byla 3. března 1922 nalezena na území obce D.

K odůvodnění tohoto výroku dovolal se žal. úřad rozhodnutí druhé stolice, která zákonný podklad pro povinnost stěžující si obce k hražení oněch nákladů shledávala v ustanovení §§ 28 a 29 zák. domovského z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. a § 12 zák. chud. z 3. prosince 1868 č. 59 z. z., a dodal k tomu, že úhrada výloh vzešlých pohřbením Emanuela J., tuláka to žebrotou se živícího, jež obec D. zálohou zapravila, má povahu přechodných podpor podle § 28 cit. domovského zákona.

Nález o stížnosti obcí B. podané založil nss na těchto úvahách:

Námitky povahy meritorní, t. j. námitky, jimiž stížnost dovozuje nezákonnost nař. rozhodnutí, jsou tyto:

1. Povinnost k náhradě pohřebních výloh nelze dovoditi ze zák. domovského. Pokud se rozhodnutí opírá o tento zák. jest nezákonné.

2. Tato povinnost nedá se opříti ani o § 12 zák. chudinského, neboť povinnost k zapravení pohřebních nákladů tam stanovená vztahuje se na pohřbení obecních chudých. Kdo obecním chudým nebyl, nemůže se jím státi po smrti.

Stížnosti jest dáti za pravdu v tom, že z domovského zák. samého nelze odvoditi povinnost obce domovské k hrazení nákladů pohřebních. Úřady však opřely své rozhodnutí nejen o tento zákon, nýbrž o ustanovení § 12 zák. chudinského, jež zní (odst. 3.):

»Za chudé, jež obec povinna jest ošetřovati, má také zapraviti nevyhnutelně potřebné náklady pohřební«.

Výklad, jaký tomuto předpisu dává stížnost, nemá ani ve znění zák. ani v jeho patrném úmyslu nijaké opory. Zákon chudinský neobsahuje sice výslovnou definici, kdo jest chudým ve smyslu tohoto zák., ale z jeho předpisů, zejména z ustanovení § 8 vysvítá, že chudým všeobecně nazývá každého, kdo sám sebe »zaopatřiti« nemůže, tedy nikoliv teprve toho, kdo se stal účastným obecního zaopatření chudinského. Třetí odst. § 12 tohoto zák. nepřipouští také výklad, že povinnost k hrazení nákladů pohřebních omezuje se jen na chudé, kteří již za života chudinského opatření od obce užívali. Praví ť se tam: »za chudé, jež jest obec povinna opatřovati«; tomu možno jest rozuměti jen tak, že za týchž předpokladů subjektivních, za jakých vzniká pro obec povinnost chudinského zaopatření za života chudého, stíhá ji i povinnost hraditi pohřebné v případě jeho smrti. Nelze se také domysliti vnitřního důvodu, proč by zákon, uloživ obci takovouto povinnost, omezoval ji na případ, kdy obec již nějaký náklad na zaopatření chudého nesla, vylučoval ji naproti tomu tehdy, když obec za živa mu nic neposkytovala. Že Emanuel J. byl chudý ve smyslu svrchu vyloženém, obec nepopírá, právě tak jako okolnost že byl jejím příslušníkem.

Zda Emanuel J. chudinské podpory od stěžující si obce požíval čili nic, a ovšem také, zda se za živa živil žebrotou či jinak, jest v důsledku toho, co svrchu bylo uvedeno, pro posouzení otázky, je-li obec B. povinna pohřebné náklady za jmenovaného hraditi čili nic, irelevantní, a proto také jsou bez podstaty námitky vadnosti řízení zakládající se na tvrzení, že tyto okolnosti nebyly náležitě zjištěny.

Že však povinnost obce B. nésti náklady za svého příslušníka nepomíjí tím, že tyto náklady f a k t i c k y vynaložila obec D., vyplývá ze zásady projevené v §§ 28 a 29 zák. domovského a v § 7 zák. chudin-

ského, podle které obci, která na cizího příslušníka učinila náklad ve smyslu předpisů o chudinském zaopatření, náleží regresní nárok vůči obci domovské. Výslovného předpisu, jenž by tento nárok přiznával také, pokud jde o náklady pohřební, ovšem není. Poněvadž však zák. chudinský v § 12 hrazení těchto nákladů postavil na roveň jinakým formám poskytování chudinského opatření, musí ona všeobecná zásada míti platnost také pro náklady pohřební, hradila-li je obec jiná než domovská.

K námitce stížnosti, že rozhodnutí jest vadné proto, že neodůvodňuje, proč vůči obci B. použilo § 12 chudinského zák., jest podotknouti, že povinnost úřadu rozhodnutí své odůvodňovati znamená, že z rozhodnutí musí býti patrno, na jakém podkladu skutkovém i právním bylo vydáno.

Tomuto požadavku v daném případě bylo vyhověno. Z rozhodnutí jest patrno zcela jasně, že založeno jest na skutkových předpokladech, že Emanuel J. byl domovským právem příslušný do B., že byl chudý, a že, když jeho mrtvola byla nalezena na území obce D., tato nahradila náklady pohřební.

Na tyto, jak již řečeno, nesporné skutkové předpoklady použily úřady předpisů jednak zák. domovského, jednak § 12 zák. chudinského, i nelze nalézti, v čem by toto odůvodnění bylo nedostatečné a jest i námitka naposled uvedená — pokud vůbec jí lze rozuměti — lichá....

Č. 3218.

Administrativní řízení: Nedostatek právního poučení v rozhodnutí úřadu politického opravňuje stranu k tomu, aby se zvláštním rekursem domáhala odstranění této závady, nezbavuje však výrok úřadu takovou vadou trpící jeho povahy a účinků, které mu jinak podle jeho obsahu a formy příslušejí.

(Nález ze dne 6. února 1924 č. 2080.)

Věc: Městská obec J. proti ministerstvu vnitra o označení ulic.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Spor, který stížností vznesen je na nss, vyvolán byl výměrem osp-é z 19.října 1922, jímž obec vyrozuměna, že tento úřad na základě čl. 5. a 10. vl. nař. č. 324/21 činí sám opatření, aby označení ulic a veřejných míst v N. J. také jazykem státním na prvém místě provedeno bylo na útraty a nebezpečí obce, poněvadž obec ve lhůtě jí stanovené dle své povinnosti se o to nepostarala. Obec domáhala se v cestě instanční zrušení tohoto opatření, popírajíc, že je tu předpoklad jeho, to jest povinnost obce označiti ulice a veřejná místa v státním jazyku, jak to na ní bylo žádáno, poněvadž prý povinnost ta nastává jen tehdy, když ob. zast. po 6. září 1921 usnáší se o pojmenování. Nař. výnosem odmítlo min. vnitra o této otázce meritorně rozhodovati, poněvadž povinnost ta uložena obci již výměry osp-é z 26. října 1921, 1. prosince 1921 a 14. února 1922, které nabyly právní moci, a proto odmítlo pak změniti nař. opatření osp-é z 19. října 1922.